

[Hvidberg.]

Gange spurgte Frk. Vermehren, om det ikke blev hende, der kom til at døbe hendes Barn, idet Fangen ønskede dette. Den paagældende Præst ved Kirken spurgte ogsaa: Hvorfor døber De ikke selv dette Barn? Men Frk. Vermehren maatte henholde sig til dette Udtryk „inden for Murene“ og kunde altsaa ikke forrette denne kirkelige Handling. Jeg tror dog at kunne sige med fuldstændig Sikkerhed, at hvis hun den Dag i Sundby Kirke havde forrettet denne Barsedaa, vilde der ikke være et Menneske i dette Land, heller ikke Biskoppen over Københavns Stift, der havde sagt et Muk til det. „Inden for Murene“ er et meget tvivlsomt Princip, og der er eet Punkt, hvor det særlig tydeligt ses, at man fra et kirkeligt Synspunkt direkte skader Frk. Vermehrens Gerning, hvis man vil fastholde at nægte hende Embede og Ordination. Det er i Forhold til de tidligere Fanger, som ønsker, at hun, naar de kommer ud, fortsat skal være deres Sjælesørger og Præst, og derfor ikke kan begribe, at hun ikke kan være det, ligesom hun var det i Fængselet.

Jeg tror i og for sig, hvor sørgeligt det end lyder, at hvis man vedbliver at nægte Frk. Vermehren Embede og Ordination, vil man i det lange Løb tage hendes Præstegerning fra hende, og jeg vil ikke paatage mig Ansvar for at være med til noget saadant. Det synes mig saaledes temmelig klart, at det ikke vil være muligt at opretholde Nægtelsen af at skabe Mulighed for at indsætte Ruth Vermehren i det Fængselspræsteembede, hun allerede faktisk bestrider. Efter min personlige Overbevisning er der ikke Tale om noget Overgreb mod Kirken, i dette Tilfælde et Indgreb i dens indre Liv, for det er netop Biskoppen, som selv allerede i Praksis har givet hende Præstegerning; hun har allerede længe bestridt den, uden at det har været betragtet som et Overgreb.

Jeg indrømmer, at man kunde nu stille sig paa det Standpunkt, at hermed maatte det saa være nok. Man indrømmer altsaa Kvinder Adgang til Præsteembeder, men vel at mærke kun i ganske særlige Tilfælde, som f. Eks. i Kvindefængsler. Det vil dog ikke være muligt i Længden at fastholde dette; nu er, kan man sige, Skallen brudt, og saa maa man gaa videre, skønt jeg slet ikke er i Tvivl om, at i Praksis vil det vedblivende være saadan, at det kun er i Undtagelsestilfælde en Kvinde ordineres til Præst — navnlig vil der aldrig blive Tale om at paatvinge en Menighed en kvindelig Præst. Hermed kommer jeg til i mere Almindelighed at tale om de Indvendinger, der

har været rejst mod hele den Tankegang, at en Kvinde bør kunne ordineres til Præst. Det forekommer mig, at de Indvendinger, der kunde tages Hensyn til, væsentligt falder i fire Grupper: 1) Henvisning til Bibelen, 2) Henvisning til Kirkens Tradition, 3) en Henvisning til vort Forhold til andre Kirker, det økumeniske Arbejde, og endelig 4), at det skulde være et Statsovergreb mod Kirkens indre Liv at foretage dette.

Ser man nu paa de første 3 Grupper af Indvendinger, kan jeg ikke rigtig se, at de holder Stik for en historisk og kirkelig Betragtning. Med Hensyn til Bibelen kan det godt være, at Stedet her ikke er det egentlige Sted til at komme ind paa Enkeltheder, men jeg har dog alligevel Lyst til, da det for nylig er draget frem fra visse kirkelige Personer, at sige et Par Ord ogsaa om det, da det maaske kunde interessere et og andet Medlem. Det drejer sig væsentlig om 1ste Korintherbrev, Kap. 14, Vers 34—35, og 1ste Timotheus, Kap. 2, Vers 11 flgd. Jeg skal nu ikke komme ind paa dette, at mange historisk indstillede Teologer jo vil mene, at disse Steder ikke er paulinske, men tilhører en senere Tid. Vers 34 i det 14. Kapitel, at Kvinder ikke skal tale i Menighedsforsamlingerne, er noget, der staar ganske fremmed i Sammenhængen, og det er noget, som ikke har nogen fast Plads i Haandskrifterne, hvoraf man kan drage den temmelig sikre Slutning, at det drejer sig om en senere Randbemærkning, som er kommet ind.

1ste Timotheus, Kap. 2, Vers 11 flgd., anser historisk indstillede Teologer heller ikke for paulinsk; det indeholder en Bevisførelse, som grunder sig paa en Tekstudlægnings, der i høj Grad maa siges at være rabinsk og for moderne kristelig Bevidsthed baade kunstlet og ikke overbevisende. Men dertil kommer ydermere, at det strider mod Paulus selv, idet der staar i det sikre 1ste Korintherbrev, Vers 11, at Kvinder baade maa bede og profetere, det vil sige forkynde i Forsamlingerne. Som sagt, jeg skal ikke komme nærmere ind paa dette her, men der har paa dette Punkt fundet en Udviklings Sted. I Kristendommens allerførste Periode har Kvinder spillet en fremtrædende Rolle i Menighedslivet, saaledes som det fremgaar af adskillige Steder i Det nye Testamente. I den første levende, bevægede Tid har Kvinderne været med. Men senere, da der er kommet fastere Former, har man søgt at begrænse Kvinders Deltagelse, og Resultatet deraf ser man i 1ste Timotheus, Kap. 2, Vers 11, og 1ste Korintherbrev, Kap. 14, Vers 34—35.

Jeg mener, at man ikke behøver at tale